

SPORT CLUB BACĂU

LA COTA CELEI MAI BUNE PERFORMANȚE

„La Bacău s-a mai schimbat ceva”, era titlul unui articol în care revista noastră încerca să evidențieze, imediat după reluarea activității oficiale din primăvara anului trecut, faptul că formația Sport Club se găsește — la puțin timp după adoptarea unui nou nume — și sub efectul pronunțat al unor importante transformări de conținut, care tind să o plaseze pe o treaptă calitativ superioară în înțelegerea celor mai bune divizionare ale țării.

Și explicăm atunci apariția primelor semne de reușită, ca și perspectiva unor succese viitoare prin aceea că, în cadrul formației antrenată atunci de Constantin Rădulescu s-a instaurat un asemenea regim de muncă și o disciplină colectivă care este greu să nu atragă atenția și să nu prilejuiască aprecieri favorabile.

Mulți — și nu dintre cei mai sceptici — au zămbit desigur la început sau au privit cu bunăvoință reținută creditul acordat echipei băcăuane. Aceasta poate și în virtutea unor antecedente dominate de capricioasă instabilitate proprie majorității formațiilor noastre. Și mai mulți au fost însă aceia care, ceva mai târziu, pe la mijlocul returului au considerat acțiunea Sport Clubului în pragul eșecului, urmărind cu compasiune pe Ghiță și colegii săi în eforturile disperate de a ieși cu fața curată din vria periculoasă către periferia clasamentului.

Au fost atunci — în lupta aceea neobișnuit de dură pentru supraviețuire — câteva momente hotărâtoare în viața echipei, încercări curajoase de a salva nu numai prestigiul colectiv, ci mai mult chiar, de a apăra o idee în numele căreia antrenor și jucători se angajaseră cu fermitate pe calea unei reconstrucții ale cărei dificultăți și riscuri le acceptaseră necondiționat înainte de a porni la acțiune. Iar reușita, în finalul ediției trecute a campionatului național, a însemnat, de fapt, premisa morală de bază care a determinat în mare măsură ascensiunea spectaculoasă a Sport Clubului pe verticala clasamentului, treaptă cu treaptă, până la nivelul cel mai înalt al protagoniștilor competiției.

DRUMUL

SPRE VÂRFUL PIRAMIDEI

Încă de la începutul actualului editii a campionatului republican echipa — spun antrenorii ei — și-a propus să joace mai bine, să realizeze mai mult iar randamentul jucătorilor să crească până la limita superioară a posibilităților lor.

Și ce a rezultat dintr-un astfel de program — angajament? O evoluție și o poziție în clasament superioare tuturor celorlalte obținute până în prezent, așa cum ne indică parțial și figura nr. 1, care marchează locurile ocupate succesiv în ultimii cinci ani de

clubul băcăuan în ierarhia celor mai bune divizionare românești. Și tot în cuprinsul aceleiași figuri se poate urmări și drumul spre vîrfurile piramidei competiționale interne, străbătut în toamna anului 1971, pe parcursul căruia distingem trei principale etape de structurare a succesului final:

Prima dintre acestea, cuprinzînd meciurile cu F.C. Argeș, Universitatea Cluj, Universitatea Craiova și Petrolul, ar putea fi considerată — în general privită — ca tranzitorie între două campionate diferite ca pretenții, de rodare a întregului efectiv de jucători în condițiile unei idei de joc unitare și din această cauză, ușor oscilantă în ceea ce privește evoluția, rezultatele și poziția în clasament. În cea de a doua etapă — a ascensiunii — băcăuanii nu au pierdut nici un meci din cinci partide sustinute și-au definitivat o formație de bază, tin-

mos, nu așa departe, totuși, de o realitate față de care cei mai îndrăzneți nu se ascund nici acum să-și mărturisească speranța și încrederea în împlinirea ei. Și asta într-un viitor care, cu certitudine, va însemna, oricum, mai mult decît prezentul. Și, într-o bună zi, cînd, fără îndoială, mulți din artizanii victoriilor de astăzi ale Sport Clubului se vor alinia la centrul terenului, în aceeași clasică formulă:

GHIȚĂ, DEMBROVȘCHI ET COMP.

Jucători de valoare apropiată, componenții lotului băcăuan au alcătuit, pe parcursul primei jumătăți a acestui campionat, o echipă în adevăratul sens al cuvîntului, în cadrul căreia contribuția fiecăruia la realizarea succesului final nu va putea fi exprimată altfel

Sport Club a avut cea mai bună comportare valorică din campionatele disputate pînă acum. Mult schimbată în bine în privința aportului jucătorilor la fazele de atac și apărare. Pozitiv, spiritul de ofensivă deosebit al jucătorilor disputate acasă, prin participarea la atac a fundașilor laterali, remarcîndu-se în special Mioc. În ansamblu, jocul echipei este mai valoros în atac. Față de valoarea globală a lotului, randamentul echipei este foarte bun. Reușește să-și impună jocul propriu, în special la întîlnirile disputate acasă (prin avalanșe de atacuri). În jocurile susținute în deplasare, atacul acționează în general sporadic, echipa fiind destul de penetrabilă în apărare. Rezistența de competiție este mai bună decît cea de joc, unde are momente de cedare a inițiativei. Trebuie să semnalăm faptul că, uneori, imprimă o notă de duritate prin jucătorii Hrițcu, Velicu și Kiss.

(APRECIERILE COLEGIULUI CENTRAL AL ANTRENORILOR)

jucat nici un meci întreg; că Velicu și Hrițcu însumează patru etape de suspendare și că din „vechea gardă” a echipei, un număr de 9 jucători (Ghiță, Kiss, Comănescu, Vătafu, Velicu, Duțan, Dembrowschi, Rugiubei și Băluță) continuă să se numere în rîndul jucătorilor de bază ai formației, alături de care prezenta „nouului val” constituie aportul vitalității la confluența cu maturitatea și experiența competițională.

„RĂDULEȘTII”

Și acum, antrenorii. Cei doi Rădulești — Constantin și Petrică, temperamente diferite, îngemănate, totuși, surprinzător de simplu, în spiritul unei colaborări sincere, active și fructuoase, în cadrul căreia se face tot mai simțită contribuția fostului căpitan al echipei, acum antrenor al formației de tineret, C. Nedeleu, și a coordonatorului centrului de copii și juniori, I. Radu.

Să vedem ce spun, asadar, antrenorii. Cum explică ei comportarea și rezultatele obținute de elevii lor în prima parte a acestui campionat? Ne răspunde, mai întîi, CONSTANTIN RĂDULESCU, omul a cărui viață se identifică cu fotbalul însuși:

— Dacă ar fi să ținem seama numai de valoarea generală a lotului de care dispunem, rezultatele noastre ar putea fi considerate ca înfrîntătoare. Noi, însă, ne-am pregătit conștient, într-un climat de seriozitate și disciplină, jucătorii — mulți dintre ei formați în propria grădina — participînd conștient la procesul desăvîșirii instruirii lor, dorim de a realiza, în acest campionat, mai mult decît tot ceea ce au realizat pînă acum. Am avut, însă, în toamna anului 1971, și două probleme deosebite de rezolvat: prima a fost Dembrowschi, jucător valoros, foarte mult solicitat, mai ales la lotul național. Întors, de fiecare dată, la echipă, obosea, aproape epuizat, dar cu satisfacția unor împliniri care l-au ajutat să-și regăsească, în coriorul prospețimii fizice în — al colegilor săi de club — cea mai bună prezentativă nu l-au acordat creditul necesar nici atunci cînd forma sa sportivă, coroborată cu unele împrejurări favorabile, i-ar fi dat dreptul. Revenit la Bacău, descurajat după meciul cu Tara Galilor, Ghiță n-a mai fost același portar „de care nu se trece”, iar scaderile sale în joc ne-au privat de câteva puncte care astăzi ne-ar fi situat poate ceva mai aproape de locul întîi.

La rîndul său, PETRICĂ RĂDULESCU completează și explică:

— Succesul nostru se datorește, după mine, faptului că am avut aproape în permanență, bine pregătiți și în aceeași idee de joc, un număr de 18 jucători, toți de valoare apropiată. Adăugînd la aceasta și disciplina antrenamentelor, ordinea în viața sportivă individuală și dorința de afirmare colectivă, trebuie să considerăm reușitele noastre absolut firești și meritare. Fapt care ne onorează, dar ne și obligă, în același timp, să muncim mai departe — și cel puțin la fel de bine — pentru a confirma în viitor.

CATARGIU, necunoscut pînă în sezonul trecut, astăzi fundașul nr. 1 al băcăuanilor

ÎNVĂȚÎND ȘI DIN EXPERIENȚA ALTORA

Cu numai un an în urmă, exact la vremea bilanțului și analizei parțiale, o altă echipă tinăra, Petrolul, ajunsă, atunci, ca și Sport Club acum, „la un pas de fericire”, a uitat, în returul campionatului precedent și, apoi, în continuare, să-și mai apere cu aceeași dirigență, poziția cîștigată la un moment dat, întorcîndu-se rîșinată, astăzi, după promisiuni neonorate, în subsolul clasamentului de unde se lansase, elndu, cu gîndul cuceririi înălțimilor.

Departe de noi intenția unei anticipări sau a unei similitudini de situații în care să fie angajată și echipa antrenată de cuplul Rădulescu. Dar, făcînd apel la experiența Petrolului, ne amintim, cu acest prilej — chiar dacă facem acest lucru la sfîrșitul retrospectivului de față, și cu o oarecare zgîrcenie — ne amintim, spunem, de multe din lipsurile, aparent mici, dar cu consecințe atât de mari, uneori, care mai dăinuie în jocul și comportarea formației băcăuane.

Ne referim, evident, la slăbiciunile, încă existente, în modul de acțiune al apărării, la insuficiențele ofensive, manifestate în deplasare, la modul de rezolvare a unor situații în teren, nu totdeauna cu mijloace regulamentare și sportive, la rabatul pe care-l mai fac, totuși, unii jucători (Rugiubei, Ghiță), cerîntelor fotbalului de performanță. Toate acestea alături de alte constatări critice pe care, nu ne îndoim că le vor avea în vedere antrenorii Constantin și Petrică Rădulescu, vor trebui să constituie, în viitor, obiectul preocupărilor colective a tuturor acelor care doresc, cu adevărat, ca Sport Club să depășească definitiv limitele mediocrității și să se înscrie constant în rîndul formațiilor al căror nume nu se estompează niciodată.

Mihai IONESCU

FIȘIER COMPETIȚIONAL

6.VIII :	Zaria Vorosilovgrad	(d)	2-5
9.VIII :	Selec. U.R.S.S. (olimpică)	(d)	2-3
12.VIII :	Nefici-Boku	(d)	2-1
22.VIII :	F. C. Argeș	(a)	4-1
29.VIII :	Universitatea Cluj	(d)	1-3
5.IX :	Universitatea Craiova	(a)	3-0
10.IX :	Nijuri Sahra-Liban	(a)	5-1
12.IX :	Petrolul	(d)	1-2
26.IX :	Farul	(a)	3-1
3.X :	Rapid	(d)	2-1
17.X :	Jiul	(d)	0-0
24.X :	Crișul	(a)	0-0
30.X :	Steaua	(a)	1-0
31.X :	Bonsucceso (Braziliei)	(a)	0-0
7.XI :	Politehnica	(d)	1-1
28.XI :	C.F.R. Cluj	(a)	4-1
1.XII :	Steagul roșu	(d)	0-2
5.XII :	Dinamo	(a)	3-1
8.XII :	A.S.A.	(d)	2-3
12.XII :	U.T.A.	(a)	4-2

zind către un stil de acțiune din ce în ce mai echilibrat, în cadrul căruia agresivitatea ofensivă s-a făcut simțită adeseori și în partidele sustinute în deplasare. În sfîrșit ultima etapă — aceea a consolidării — indică o deosebită constanță în comportare — o mare rezistență de competiție, în condițiile unei mari densități de jocuri la intervale de timp scurte și o creștere valorică de ansamblu corespunzătoare locului ocupat în clasament, fapt confirmat printre altele și de cele două victorii obținute în fața actualilor campioni — Dinamo și a liderului — U.T.A.

Bilanțul general al primei părți a campionatului este cît se poate de concludent: 19 puncte (numărul cel mai mare acumulat vreodată de băcăuani într-un tur competițional) un golaveraj excelent (29-18) realizat, în principal, pe seama contribuției ofensive a jucătorilor și un salt spectaculos, de pe locul 12 — în finalul campionatului precedent — pe locul 2 în prezent! Drumul spre vîrfurile piramidei, care încetase de mult să mai fie o simplă himeră, intruchipa, acum, firește, la jumătatea lui, răsplata dreaptă a pregătirii și perseverenței.

„CALIF DE O ZI”

Sport Club a încheiat, asadar, sezonul de toamnă în postura de vicecampionă. O performanță care, trebuie să recunoaștem, nu este la îndemîna oricui. La un moment dat, însă, băcăuanii au urcat chiar și pe treapta cea mai de sus a ierarhiei noastre competiționale. Asta se întîmpla în ziua de 12 decembrie 1971, după remarcabilul succes obținut în fața teatralilor arădeni, pe teren propriu. A fost o zi de vis, cînd jucătorii Băcăului au cîntat de bucurie și au pus în ramă clasamentul Diviziei A în care echipa lor favorită conducea plutonul primelor 16 formații ale țării. A fost o zi de năuitat, chiar dacă la acea dată U.T.A. mai avea de susținut încă două meciuri și chiar dacă, puțin după aceea, visul de hegemon al băcăuanilor avea să se destrame asemenea aceuia a legendarului Abu-Hassan din colecția de basme „O mie și una de nopți”. A fost, într-adevăr, un vis fru-

decît în contextul efortului colectiv. Ceea ce face ca și obișnuitele evidențieri individuale să lipsească de astă dată, locul acestora fiind atribuit cîtorva răspunsuri nominale, pe marginea unor întrebări cu nuanțe de superlativ. Asadar...

● campionul eficacității: Rugiubei, cu 11 goluri

● jucătorul cel mai des folosit: Catargiu (1350 de minute)

● jucătorul cel mai puțin folosit: Constantin (90 de minute)

● cel mai mare punctaj obținut: Catargiu (114)

● cel mai mic punctaj: Constantin (8 puncte)

● jucătorii cotați ca „cei mai buni de pe teren”: Dembrowschi de 4 ori, Ghiță și Rugiubei de cîte 3 ori

● cel mai constant jucător: Vătafu

● cel mai ghinionist: Duțan, indisponibil 12 etape

● cea mai spectaculoasă revenire în formă: Sorin Avram

● o promisiune confirmată: Pană

● o promisiune în perspectivă realizării: Pruteanu

● o mare decepție: Florea

● jucătorul cel mai complet: Mioc

● strategul echipei: Dembrowschi

● campionul rezistenței fizice: Hrițcu

Și ar mai fi de adăugat, tot la acest capitol, faptul că Băluță și Florea sînt singurii care n-au

JUCĂTORI

MINUTE JUCATE

SUMA NOTELOR

JUCĂTORI	MINUTE JUCATE	SUMA NOTELOR
1. Ghiță	1125	101
2. Fugaciu	225	20
3. Mioc	1347	109
4. Kis	939	71
5. Catargiu	1350	114
6. Velicu	1080	82
7. Constantin	90	8
8. Volmer	144	16
9. Comănescu	492	41
10. Vătafu	1267	108
11. Hrițcu	748	74
12. Duțan	222	20
13. Pruteanu	244	28
14. Sînaucanu	593	48
15. Pană	1073	91
16. Dembrowschi	1289	111
17. Rugiubei	1335	107
18. S. Avram	961	92
19. Băluță	196	28
20. Florea	130	14

